

neskes sunde aandelige Vækst, for hans rolige og frie Karakterudfoldelse. Han begyndte at forstaa den Ærefrygt for Guldet, man tillagde Jøderne, og som alle rettroende Sideniusser højlig forargedes over. Han huskede sin Faders foragtelige Udtryk om „Mammondyrkerne“ og mindedes sin Religionslærer, en bleg og luvsldt Teolog, som — idet han strøg Eleverne over Haaret med en Haand, der stank af Bukselomme — indtrængende formanede dem til aldrig at eftertrakte saadanne Skatte, som „Rust og Møl kan fortære“. Han tænkte paa, hvorledes i dette lille ludfattige Land Slægt efter Slægt var bleven optugtet til at nære en farisæisk Ringeagt for alt „timeligt Gods“, og hvorledes aandelig Forkommenhed og Pjalteri og Snuskethed samtidig havde præget det hele Samfund, og han følte en trodsig Lyst til at raabe ud over Landet et: „Respekt for Pengene! Paa Knæ for Mammon . . . Folkenes Opretholder og Forløser!“

Han følte dog godt, at denne Lysskyhed overfor Guldets Glans endnu ikke var gaaet ham selv helt af Blodet. Naar han saa sig omkring i de overdaadigt udstyrede Stuer, mærkede han ofte Resterne af sin medfødte Troidenatur røre sig i ham. Ja, hver Gang han fra dette østerlandske Solskins-hjem tænkte tilbage paa sit eget Liv med dets triste og fattige Glæder og Samvittighedskampenes Kval og Uhygge, følte han med Skamfuldhed, at han virkelig var, hvad Faderen altid havde kaldt ham, et „Mørkets Barn“, en Underjordisk — en Sidenius.

Livet i det store, rige og selskabelige Købmandshjem, hvor saa mange fribaarne og formsikre Mennesker mødtes, virkede overhovedet paa ham som et Aandens Spejl og vakte ham til fornyet Selv-